

Bu Satırlar Şairimizin indinde İkbâl Görür mü?

Çocukken misketlerimiz vardı; içlerinde kavışan süzme renkler akardı.
Bal, kırmızı, firûze, yeşil, mavi avuçlarımızda parıldar, gözlemiz kamaşırdı.
Çocukluk servetimizdi. Sokakta toprağa atmaya kıyamaz, evde halı kilim üzerinde oynardık.
Ne zaman şiirden tad almaya başladım, avuçlarımdaki o minicik ışıltılı camların, ehlinin elinde üst üste titiz bir dikkatle, kalbî sabırla, zerafet ve maharetle dizildiğine şahid oldum; hayran kaldım.
Nasıl bir titizlik? Derin bir soluk alıp, kamış kalemi kağıdın üzerinde usulca kaydırarak, elifi, tepeden aşağı bir güzel ellerin titremeden çektikten sonra hamd ile verebilmenin san'atkâr titizliği..
Gözüne kıstırdığı mercekten bakarak, yüzüğün kaşına, dikkatle pırlanta yerleştirmenin san'atkâr titizliği..
“Şair kimdir” dersiniz; odur budur, ışıltılı cam misketlerimi üst üste dizip, sonra da bana gülümseyen kişidir.
Çok heveslendim o hünerin sahibi olmaya, hele hele zindan yerinde..
Ama hevesti işte..
Zaten bir aramada, gardiyan askerler alıp götürdüler, bir daha da getirmediiler doldurduğum defterimi..
Kala kala hafızamda birinin ilk mısraı kaldı: “Merhaba bitlerim!” Güya tıklandığımız dehlizi anlatmak istemiştin. Artık anlayın bende ki cüreti!
Cumali Bey, ziyaretime geldiğinde, biraz da bu bende gizli mahcubiyet vardı. Biti şiire sokuşturma densizliğini hatırlamış, o da, bunu sanki okumuş da biliyormuş gibi utanmıştım.
Nazım'ın “Kurtuluş Savaşı Destanı”nında, “Akif inanmış adam, büyük şair” demesi ayrı bir destansı tariftir.
“Akif inanmış adam, büyük şair”
“Bir inanmış adam, büyük şair” mapusanede ziyaretime gelmişti.
Hem de devlet kapısında memuriyeti varken, memuriyetini tehlikeye atma pahasına..
Bu cesareti, hamıyyeti gösteren iki arkadaşımın ikincisiydi.
İlki Ahmet Büyükkaymaz idi. Nasıl utanmayayım..
O'na hâlâ içten bir şükranım var..
Bilmem ki, bu satırlar şairimizin indinde ikbal görür mü?..

